

KÖPRÜ ALTINDAKİ AİLE

NATALIE SAVAGE CARLSON

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2013
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

KÖPRÜ ALTINDAKİ AİLE

NATALIE SAVAGE CARLSON

Özgün Adı: The Family Under The Bridge

ISBN: 978-975-999-680-2

© HarperCollins Publishers bünyesindeki HarperCollins Children's Books
işbirliği ile basılmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Düzeltili: Aslı Onat

İngilizceden çeviren: Ali Orhan

Resimleyen: Garth Williams

Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

Baskı ve Cilt: **Milba Matbaacılık Yayıncılık**

Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

KÖPRÜ ALTINDAKİ AİLE

NATALIE SAVAGE CARLSON

Resimleyen: Garth Williams

Çeviren: Ali Orhan

Kitapta geen zel isimler ve okunuřları

Armand: Armon

Brunot: Brno

Calcet: Kalse

Camille: Kamiy

Charlot: řarlo

Cit: Site

Clichy: Kliři

Eustache: staj

Evelyne: Evlin

Halles: l

Htel de Ville: Otel d Vil

JoJo: JoJo

Latour: Latur

Louis: Lui

Louvre: Luvr

Marguerite: Margrit

Mary Jacobe: Mari Jakob

Mary Salome: Mari Salom

Montorgueil: Montogy

Neuilly: Nyi

Notre Dame: Notr Dam

Paul: Pol

Palais Royal: Pale Royal

Petits Carreaux: Pti Karo

Place Maubert: Plas Mober

Pougy: Puji

Pouly: Puli

Printemps: Prentan

Provence: Provans

Suzy: Szi

Tournelle: Turnel

Birinci Bölüm

Bir zamanlar Paris'te, Armand adında bir evsiz yaşırdı. Sahip olduğu her şey, eski bir bebek arabasına kolayca sığıyordu. Bu nedenle ne kira ödeme derdi vardı ne de soyulma endişesi. Sahip olduğu tüm eski püskü giysiler de üzerinde olduğundan bavul ya da kuru temizlemeci gibi dertleri de yoktu.

Sürekli yer değiştirmek, onun için çok kolaydı. Bir aralık sabahı, yine taşınmakla meşguldü. Kurşuni gökyüzünün Paris'in baca külahlarının üzerini kapladığı soğuk bir gündü. Fakat Armand bunu önemsemiyordu, çünkü o gün yeni ve heyecan verici olaylar yaşayacağını hissediyordu.

Notre Dame Katedrali'nin yanındaki çiçekçinin önünden geçerken keyifle şarkı söylüyordu. Çiçekler, kara kış henüz gelmemiş olsa da bir gün baharın geleceğini hatırlatıyordu ona.

Tezgâhın önü, narin sümbül ve lale saksılarıyla kaplıydı. Koca koca teneke kovaların içinde pembe karanfiller ve zakkumlar vardı. Ama en çok kırmızı boncuklarla süslenmiş çobanpüskülü buketleri ve beyaz incili ökse otu yığınları göze çarpıyordu, çünkü yılbaşına az kalmıştı.

Tezgâhın birinden atılmış kırık dallar ve solmuş çiçekler, Armand'un keskin gözlerinden kaçmadı. Tezgâhın üzerinde "Anabel" yazıyordu. Armand, siyah beresine şöyle bir dokunup mavi iş önlüğü yün kabanının altından görünen tıknaz kadını selamladı.

Anabel olduğundan kesinlikle emin olduğu kadına, "İzninizle ve cömertliğinize şükranlarımı sunarak, madam," deyip kırık dalları aldı ve bebek arabasındaki eşyasının üzerine koydu. Sonra çöpün içindeki bir çobanpüskülü dalını özenle alıp yırtık yakasına taktı. Bugün onu bekleyen şu keyifli macera her ne ise şık görünmek istiyordu.

Armand, arabasını Corse Sokağı'na doğru sürerken, büyük ihtimalle Anabel olan kadın Armand'a bakıp kaşlarını çatmakla yetindi. Armand, ayaklarını sürüye sürüye eski binaları geçtikten sonra, arabasını Sen Nehri'nin biraz ötedeki kollarına yöneltti.

Tam Notre Dame'ın önündeki meydana giriyordu ki arkadan uzanan bir el, kolunu yakaladı.

Arkasındaki, “Falınıza bakayım, mösyö,” dedi tatlı tatlı. “Bugün bir macera yaşayacaksınız.”

Armand, bebek arabasının tutacağını bırakıp arkasına döndü. Karşısında kısa bir kürk ceketle uzun, çiçekli bir etek giymiş olan bir Çingene kadın vardı.

Ayrık dişlerini göstere göstere gülümseyerek “Mireli,” diye selamladı onu. “Sizinkilerle Paris’e kışı geçirmek için mi döndünüz?”

Çingene kadının esmer yüzü, mavi eşarbının altından sevinçle parladı. “Kış zaten hep Paris’te geçirilmez mi?” dedi sosyetik kadınlar gibi. “Peki sen; sokaklara bu kadar erken mi döndün?”

Armand, neredeyse ayak bileklerine kadar inen palto-sunun altında omuzlarını silkti. “Tekrar köprü’nün altındaki yerime döndüm,” diye yanıt verdi. “Place Maubert’in dar sokaklarından ve kalabalık köşelerinden bıktım artık. Eskiciler için paçavra toplamaktan da fenalık geldi. Bana vadettiğin şu macera için hazırım.”

Mireli, adamın neden söz ettiğini biliyordu. “Şu kiraladığımız avlu da bize uzun, dolambaçlı yollarda özgürce dolaştıktan sonra kafes gibi geliyor,” dedi, “ama adamlar kışın çalışabilecekleri bir sürü iş buldular. Paris’te bir sürü lokanta, dolayısıyla tamir edilecek bir dolu kapacak var. Ama tabii çocuklar baharda ille de çayıra, ormana gidelim deyip duruyorlar. “

Armand, “Ben çocuklara tahammül edemiyorum,” diye homurdandı. “Çekirge kuşu gibiler. Kafasız, yerinde durmayan, küçük baş belaları.”

Mireli, parmağını adama doğru salladı. “Çocukları sevmediğini sanıyorsun,” dedi, “ama aslında onlardan korkuyorsun. O sinsî ufaklıklar bir kalbin olduğunu anlar da onu çalarlar diye ödün kopuyor.”

Armand, homurdanıp tekrar bebek arabasının tutacağına yapıştı. Kadın lekeli sandaletlerin içine tıktırılmış çıplak ayaklarının üzerinde salınarak adama el salladı. “Eğer köprü hakkında fikrini değiştirirsen, gelip bizimle yaşayabilirsin,” diye son bir teklifte bulundu. “Halles’in o taraflardayız; Mucizeler Sarayı’nın yanındaki binaları yıktıkları yerde.”

Armand siyah, yapraksız ağaçların altından ve tek bir bakış atmadığı katedralin nehre bakan tarafından ağır ağır yürüdü. Kemerli payandaların arkasındaki yeşil parkta, birkaç sokak çocuğu aylak aylak dolaşıyordu. Çocuklardan ikisi düello yaparken, daha küçük olan üçüncüsü kırmızı bir elmayı hapır hupur yiyerek onları izliyordu. Silahşorlar hayali kılıçlarını havaya kaldırarak kapışıyorlardı. Çocuklar yumruklarını sıkıp birbirlerine iyice yaklaştılar, derken hayali kılıçlarını unutup birbirlerini yumruklamaya başladılar.

Armand yanlarından geçerken, oyunlarına son verdiler. İçlerinden biri, oyun arkadaşlarına “Şu komik, yaşlı evsizede bakın!” diye seslendi.

Bunun üzerine Armand etrafına bakındı, çünkü o da şu komik, yaşlı evsizede görmek istiyordu. Şu uzun siyah şapkalı ve bol pantolonlu maskara Louis olsa gerekti. Derken bahsettikleri komik, yaşlı evsizede kendisi olduğunu fark etti.

“Sözlerinize dikkat edin, sizi çekirge kuşları,” dedi. Yakasındaki çobanpüskülüne dokundu. “Eğer dikkat etmezseniz, sizi arkadaşım Noel Baba’ya şikâyet ederim; şu arabamda gördüğünüz çiçek saplarından başka hediye alamazsınız.”

Çocuklar adama şaşkın şaşkın baktılar. Fransa’da Santa Claus’a Noel Baba diyorlardı. Yılbaşında kuzeyden ufak, gri eşeğiyle gelir, uslu çocuklara hediyeler bırakırdı.

Küçük çocuk, yarısını yemiş olduğu elmasını uzatıp, “Aç mısınız, mösyö?” diye sordu. “Elmanın geri kalanını yemek ister misiniz?”

Ama yaşça en büyükleri olan çocuk, dalga geçer gibi yumruğunu havaya savurdu. “Hıh!” dedi güleyerek, “Noel Baba diye bir şey yoktur. O, yalnızca bir hayal ürünü.”

Armand büyük bir ciddiyetle, “Bana inanmıyorsan git

de Louvre alışveriş merkezine bak,” dedi. “Onu asma katta bulabilirsin.”

Katedraldeki o çirkin heykelcikler gibi sırttı. Noel Baba diye biri gerçekten de vardı ve o, havalar soğduğunda çalışmak zorunda olan arkadaşı Camille’den başkası değildi.

Elinde elma olan çocuk, “Ben size inanıyorum, mösyö,” dedi. “Dün mağazanın dışında Noel Baba’yı gördüm. Sokakta kavrulmuş kestane yiyordu.”

Armand, omuzlarını kamburlaştırıp hızlı hızlı köprüye doğru yürüdü. Mireli haklıydı. Eğer güzelce saklayamazsanız, bu çekirge kuşları sizin kalbinizi kolayca çalıverirdi. Armand ise çocuk’un ç’sini bile duymak istemiyordu. Çocuk demek ev, sorumluluk ve düzenli bir iş –yani çok önceleri sırt çevirdiği şeyler– demektir. Oysa o, macera arıyordu.

Havalar ılıkken altında yaşadığı köprü, birkaç sokak aşağıdaydı. Yaz boyunca Paris’in orasını burasını sahiple-nen evsizler sayesinde bir sürü refakatçisi de vardı.

Sokağın karşısındaki lokantaya bakarak, “Ama önce yemek yemeliyim,” dedi kendi kendine. Başparmağını yalayıp havaya kaldırdıktan sonra “Rüzgâr da uygun yönden esiyor,” diye fikir yürüttü.

Böylece bebek arabasını alçak duvarın yanına yerleştirip, lokantadan gelen o hafif esintiye doğru durdu. Mutfaktan gelen güzel kokuyu içine çekerek “Ah, mangal kömüründe pişirilmiş ızgara biftek,” dedi keyifle. “Sos da tam kıvamında. Ama patatesleri biraz yakmışlar.”

Armand, kaldırımında oturup tam iki saat boyunca yemek kokularının tadını çıkardı, çünkü bir Fransız’ın gün ortasında yemek için kendisine tanıdığı süre bu kadardı.

Sonra, bıyıklarının altındaki ağzını kıyafetinin koluyla kuruladı ve yamru yumru ayakkabılarının üzerine basarak ayağa kalktı. Görünürde beyaz üniformalı bir garson olmamasına rağmen cömertçe, “Üstü kalsın, garson,” dedi. “Yılbaşında harcarsın.” Caddeden Sen Nehri’nin yanındaki iskeleye inen basamakları yavaş yavaş adımlamaya başladı. Bebek arabasının arka tekerlerini her basamakta zıplatıyordu. Kendi kendine, “Tıka basa doydum,” dedi, “ama keşke o elmayı alsaydım. Böyle ağır bir yemekten sonra güzel bir tatlı yemiş olurdum.”

İskeleye indikten sonra, bebek arabasını nehrin kıyısı boyunca uzanan köprü tüneline doğru itti. Parke taşıyla kaplı iskelenin üzerinde, adamın biri Sen Nehri’nin bedava suyuyla arabasını yıkıyordu. Kürk mantolu bir kadın da Fransız kaniş köpeğini gezdiriyordu. Siyah bir fok kadar parlak, uzunca bir kayak, nehrin içinden kayarcasına

geçip gitti. Uzun bir yolculuktan sonra eve dönmek gibi geliyordu Armand'a. Hem bir Paris köprüsünün altında her an heyecan verici şeyler olabilirdi.

Tünele yaklaşıncı, gözleri şaşkınlık ve öfkeyle fal taşı gibi açılıverdi. Armand'un sürekli kaldığı oyuğun üzerine bir bez örtülmüştü. Sütunun yanına da bir market arabası bırakılmıştı.

Armand, bebek arabasını parke taşlarının üzerinden hızla köprünün kemerine doğru sürdü. Oraya vardığında, uzandı ve bezi yırtıp attı. Ardından şaşkınlık ve korkuyla geriye zıpladı.

"Oh, là là!" diye bağırdı. "Çekirge kuşları! Onlarla dolu bir yuva!"

Onun sesiyle irkilen üç çocuk, eski püskü bir yorgana sarınmış halde, en az Armand kadar şaşkın gözlerle adama bakıyorlardı. Küçük kız ve çocuk, yorganın içinde daha da bir büzüldü. Ama daha büyük olan kız, hemen ayağa fırladı. Masmavi gözleri vardı ve bu gözler o çıkık çenesi, kalkık burnu ve parlak kızıl saçlarıyla uyum içindeydi.

Yumruklarını sıkıp, "Bizi götüremezsin!" diye bağırdı. "Birlikte kalacağız, çünkü biz bir aileyiz ve aileler birbirinden ayrılmazlar. Annem öyle diyor."